

opstaa paa Arbejdsmarkedet. Og den nuværende Indenrigsminister skylder man Tak for, at han saa hurtigt har forelagt her for Folketinget de Forslag, som Fællesudvalget har fremsat. Det ene, om Voldgiftsrettens Oprettelse, er jo fremsat med Enstemmighed saavel fra Arbejdsgivernes som fra Arbejdernes Repræsentanters Side. Det andet Forslag, om Forligsmandens Udnævnelse, er jo fremsat af den højtærede Minister i den Form, som det har faaet gennem Udvalgets Formand, Dr. juris Using, og Arbejdernes Repræsentanter. Jeg vil henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed ikke alene paa Forslagene, men ogsaa paa den Beretning, der foreligger fra Udvalget. Jeg har ofte i de Aar, jeg har været Medlem af dette Ting, erfaret, at naar der var udbrudt en stor Kamp, og den trak nogen lunde ud, hævdede der sig ikke alene udenfor Rigsdagen stærke Røster om det uheldige i den Kamp, der førtes, men der blev ogsaa fra Kolleger af forskellige Partier her i Tinget rettet Forespørgsel til en, om der ikke kunde tænkes Mulighed af at oprette et eller andet, der kunde mildne eller afværge saadanne for Samfundet og Parterne ødelæggende Stridigheder. Det forekommer mig, der er Grund til at henvise til den Beretning, der foreligger. Der gives der ligesom et Billede af Organisationernes Udvikling lige fra Begyndelsen og til Dato. Der har jo i dette Udvalg siddet, jeg tror 10 delegerede fra hver Side, Mænd, der i en Aarrække have haft Lejlighed til at beskæftige sig med Arbejdsforhold fra Arbejdernes eller fra Arbejdsgivernes Synspunkt, Mænd, om hvem man har Grund til at forudsætte, at de med Alvor have ladet sig det være magtpaaliggende at løse de Opgaver, der til enhver Tid have været dem forelagte, og vistnok har der ofte indenfor hver Kreds gjort sig store Betæneligheder gældende, naar det ikke er lykkedes at faa en Konflikt bilagt, men Kampen har maattet bryde ud. Man faar det Indtryk, at Udvalget er gaaet med stor Interesse til sit Arbejde og har udført det med overordentlig Dygtighed. Resultatet, der her foreligger, har naturligvis krævet en vis Resignation fra begge Sider. Dette vil altid være nødvendigt, naar man skal opnaa Resultat paa det Omraade. Men ved at læse Betænkningen faar man det Indtryk, at Formanden har haft en ganske usædvanlig stor og heldig Indflydelse. Hans mangeaarige Stilling som Medlem af den permanente Voldgiftsret har jo givet ham et Indblik i sociale For-

hold, i Arbejdsforhold, som faa — der som han staa udenfor Arbejdernes og Arbejdsgivernes Kredse — have kunnet erhverve sig. Men jeg faar af Beretningen det Indtryk, at Formanden, naar han i mange Møder havde siddet og hørt Parterne fremsætte deres Meninger om Stridighederne eller de Brud paa Overenskomster, der formentlig have fundet Sted fra Arbejdsgivernes eller Arbejdernes Side, har taget Anskuelserne frem til gensidig Belysning og analyseret dem og saa i de følgende Møder holdt Foredrag, hvor han har fremstillet den Opfattelse, der saaledes havde fæstnet sig hos ham. Det har været højst interessant for mig, der tidligere i mange Aar har deltaget i den faglige Bevægelse, at se den Fremgangsmaade, der her er fulgt, og at se, med hvilken Interesse man fra Parternes Side er gaaet til dette Arbejde.

Som jeg sagde før, har man ofte rejst det Spørgsmaal: Hvad kan der gøres for at undgaa en Del af de Stridigheder, der opstaa paa Arbejdsmarkedet, dels som Følge af Brud paa Overenskomster, dels paa Grund af Krav fra den ene eller den anden Side. Der ligger nu efter min Mening paa Folketingets Bord et ret godt Svar paa det Spørgsmaal, hvad der kan gøres.

Vore Organisationer have jo været i Stand til selv at løse en stor Del af de Opgaver, man i Udlandet har haft faglige Domstole eller Voldgiftsretter til at løse, men efterhaanden som Organisationerne paa begge Sider ere blevne stærkere, opstaa Nødvendigheden af, at der ogsaa samfundsmæssigt gøres noget for at fæstne de Forhold, som Parterne ere enedes om, og som fra Tid til anden kunne give Anledning til Konflikt, og det er det, der foreslaas her. I tidligere Tid, op til Slutningen af 80erne, ja maaske i Begyndelsen af 90erne, havde Arbejderorganisationerne det paa en noget anden Maade. Man kendte den Gang ikke til Fællesaftaler med Arbejdsgiverne, thi disse havde ringe eller saa godt som ingen Organisation. Naar man i tidligere Tider skulde forhandle om Løn eller Arbejdstid o. s. v., henvendte man sig til sin Mester eller Arbejdsgiver og stillede sit Forlangende. Senere tog man sin Fagforening med, og det kunde være noget besværligt for en Fagforeningsformand, naar han skulde omkring her i Byen eller i hele Landet til hver enkelt Arbejdsgiver. Paa den anden Side vare Arbejderne naturligvis langt bedre tjente med disse Forhold, fordi de derigennem bleve langt de stærkeste. Men